

и пѣлъ вѣчерната си песень тѣй ясно, дѣто е Ружица могла да чуе.

А когато добрый Радивой видѣ отъ далеко Ружица, безъ да ѣх позналъ, зачуди са, отъ ка-дѣ да доди тази нѣжна господжица, въ тази пустиня. А като е видѣлъ да е Ружица, зачуди ся още повече, устана и отиде да ѣх посрѣщне. Той тѣй зачуденъ и уплашенъ рече: »Боже,! вы сте господжице, вы! ами какъ за имя Божіе додохте тука самычки,? вые сте ся вѣистина изгубили— нѣ нищо, вые сте дошли споредъ както трѣба. Ходите, седните, ето тука има малко хлѣбъ и си-рени, наедите ся и одморите; защото вы трѣба още днесъ да си отидете; азъ знаѣ какъ ва-шыѣтъ баща плаче за васъ.—»Ахъ мой баща!«
Захвана Ружица: »на васъ не е ли познатъ страш-ный случай?«

Вашъ баща!—О любезна господжице, гово-рите—за волята Божіѣх говорите! Кажете какво му е! Какво му ся случи!«

»Ахъ Боже! рече Ружица, Рушимиръ го ми-налата нощъ зароби, върза, и съ себѣ си въ Клено-градъ занеси.

»О любезна господжице рече той, Богъ нѣ-ма него тамъ да остави, той ще го освободи отъ яроклетыя Рушимиръ; защото Богъ хвърля въ про-пасть, и той изважда. Да оставиме на милостивыя Богъ да урежда, па добро ще бѣде. А колкото за васъ любезна господжице!—Видите ли този горящій огнь, кажете ми една речъ, вътрѣ ще